

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Still Life»

Μακάρι να είχα τη δυνατότητα να επαληθεύσω μια εικασία ρωτώντας ένα ένα τους συνθεατές μου στην παράσταση «Still Life» του Δημήτρη Παπαϊωάννου. Ο καθένας έφευγε από το Ριάλτο με τη δική του ερμηνεία των ιδωμένων. Η διαφοροποίηση της πρόσληψης δεν αφορούσε την καλλιτεχνική ποιότητα (εκεί όλοι ομονοούσαν), αλλά το υπαρξιακό μήνυμα που είχε εισπράξει ο καθένας. Εικάζω, λοιπόν, πως αυτό το μήνυμα εξαρτιόταν από την ψυχική ιδιοσυγκρασία και τη στάση ζωής του κάθε δέκτη. Πολλοί είδαν μια απόλυτα πειστική μεταφορά της ματαιότητας της ανθρώπινης ύπαρξης. Άλλοι έφευγαν υπό την ανεξήγητα παρηγορητική επίδραση εκείνου του ονειρικού θόλου που αιωρείτο πάνω από τα ανθρώπινα πάθη με μια αέ-ναη εσωτερική κίνηση. Ωσάν να έβλεπαν οι μεν μόνο τη δράση των δυστυχισμένων όντων στο έδαφος χωρίς να έχουν ανεβάσει τα μάτια τους πάνω και οι δε να μην τα είχαν κατεβάσει στα γή-ινα, υπνωτισμένοι από τον συμπαντικό ρυθμό του ουρανού. Με ποια μέσα ο Δημήτρης Παπαϊωάννου βύθισε το κοινό του στα

ψυχικά ενδότερα; Τι είχαμε δει; Στην παράσταση δεν υπήρχε ούτε η λεπτή ομορφιά των μινιατούρων από τις παλαιότερες δουλειές της Ομάδας Εδάφους, ούτε η αφηγηματική μεταφο-ρική της «Μήδειας», ούτε η φαντασμαγορία εικόνων από τους Ολυμπιακούς. Στην προσωπική μου πινακοθήκη μνήμης, σε μόνιμη έκθεση βρίσκονται ο Άγγελος από τον «Ευαγγελι-σμό», η Μήδεια που σπάει τα παιδιά-κούκλες, ο Κόκκινος Κέ-νταυρος. Τώρα, λιτότητα, επαναληπτικότητα, απίστευτη κινη-σιολογική ευρηματικότητα, συγκεντρωμένη κυρίως στην πάλη του ανθρώπου με την ύλη. Η εικαστική λειτουργία της κίνησης. Η κινητική δεινότητα της εικόνας. Προσπάθεια, επαναλαμβα-νόμενη προσπάθεια. Οι ωδίνες της γέννας. Το ψυχαναγκαστι-κό βάρος των επιμέρους στόχων. Η εναλλαγή της ύπαρξης και της ανυπαρξίας. Η λαχτάρα της απελευθέρωσης. Η τιμωρία της βαρύτητας. Η εναλλαξιμότητα των ατόμων στη γραμμή της συνεχούς παρουσίας του Ανθρώπου στη γη. Ο βράχος του Σί-συφου. Αιώνια καταδίκη ή συνεχής κατάκτηση; Η ματαιότητα, αν περιμένει κανείς αποτέλεσμα των κόπων του. Το νόημα, αν ανακαλύψει κανείς τη Μεγάλη Εικόνα. Ο ίδιος ο δημιουργός, ο Παπαϊωάννου, και οι επτά εξάίρετοι συνδημιουργοί του, Προ-κόπης Αγαθοκλέους, Δρόσος Σκότης, Μιχάλης Θεοφάνους, Κώστας Χρυσafiδης, Χρήστος Στρινόπουλος, Καλλιόπη Σί-μου, Παυλίνα Ανδριοπούλου, έψαχναν μπροστά στα μάτια μας τη μυστική ισορροπία των κορμιών τους, των αντικειμένων με τα οποία περιέπλεκαν τα κορμιά τους, του χρόνου, του ρυθμού που ένωνε την κίνησή τους με την αναπνοή μας. Τι ήταν αυτό στις πλάτες τους; Ίχνη από την πάλη με τους σισυφικούς βρά-χους ή φτερά; Αυτό το «Still Life» δεν μεταφραζόταν σαν «νε-κρή φύση»... Όταν οι ήρωες του Δημήτρη Παπαϊωάννου και του Προκόπη Αγαθοκλέους ανακάλυψαν τον θόλο και ήρθαν σε επαφή μαζί του, η Μεγάλη Εικόνα ολοκληρώθηκε. Και τότε, γνωρίζοντας πια το μυστικό της σοφής ισορροπίας, έφεραν στη σκηνή το τραπέζι με τα αγαθά και κάλεσαν τον κόσμο στο δείπνο των μνημένων.